

lles (supra): alteració d'aquesta per etim. pop. = 'mira bajà!', 'mira tu, badoc'. Totes dues denominacions s'expliquen perquè els ingenus s'encanten mirant-la. *Mirabucs*. *Miracongre*. *Mira'm-i-no'm-tocs* [Massó, *Croquis Pir.*; Fontserè, add. al DOrt.], ja antic, com ho mostra el subj. arcaic *tocs*. *Miraminyó*. *Miranines*. + *Miranius* ['badoc'], add. de Fontserè al DOrt. *Mirasol*. *Mirífic*.

¹ *Qui-s vol* és en aquest parlar 'el qui cal que' (it. *ci vuole*). *Escarnidor* hi té sentit passiu 'digne de bur-la, d'irrisió'. — ² «San Antoni de Gavarda féu un *milákre* en Antella ---», Sumacàrcer; La Verge del *Milákre*, Cointaina; *Fonteta 'l Milákre* Canyada de Biar; *La Cova 's Milákres*, Vistabella. — ³ Així en el treball monogràfic de A. Wallensköld, «Latin *mirabilia* dans les langues romanes», *Nph. Mgn.* xxix, 1928, 108-110; ja rebutjat per M-Lübke, *REW*, 5601; cf. *Litbl.* XLIX, 298. — ⁴ De tota manera és cert que hi ha *mer-* des d'antic a França. Les formes *mar-* són rares en francès i no ho són gaire menys en llengua d'oc: només sé una forma *marvilba* antiga en el *Viatge de Sen Patrici* (PSW, 215); Appel la comenta sense documentar-la en la *Phon.*, § 62; el *TdF* (s. v. *meravibo*) dona un *marvilho* com a alpí i *marvibo*, *marvibo*, en rodanès, però entremig d'una majoria aclaparadora de formes en *mer-*. ⁵ Com a nom de planta tenim «*maravelles*: *smilax laevis*» ja en OPou (*TbPu.*, 50); Cavanilles com a planta valenciana: «*maravella* asaetada = ll. *ipomaea sagittata* = fr. *quamoclit sagitée*» en la classe v de plantes (*pentandria*), *Observ.* II, 326. — ⁶ Encara que en aquest ms. la *a* i la *e* àtones estan ben distingides, no hi manca de tota manera alguna altra excepció (com aquesta *meravell*), contradictori dels dos *mar-* precedents: *entràmanes* 95.30, *masse-s* donen 98.20, un hom al món pus *miserabla* 99.1, a gran *vergonye-s* dona 99.19.

LLISTA CORRELATIVA DE DERIVATS I COMPOSTOS: *mira*, *mira aquí*, *mi-qui*, *mi-ci*, *mi-lla*, *mà*, *mallà-te'l*, *manoi*, *mira f.*, *bona mira*, *mirada*, *mirador*, *Miralles*, *miranda*, *Roca Mirana*, *fer miranelles*, *miran m.*, *mi-roia*, *fer miroies*, *fer mirotes*, *mirotejar*, *miroteig*, *mirament*, *miratge*, *mirera*, *mirall*, *mirallar*, *mirallejar*, *miralleig*, *miraller*, *mirallet*, *miralló*, *emmirallar-se*, *em-mirallament*, *miracle*, *milacre*, *miraculós*, *miraculosament*, *miraclós*, *miracler*, *meravella*, *mervella*, *meravellar*, *meravellador*, *meravellament*, *meravellós*, *meravellosament*, *sobresmeravellós*, *meravellejar*, *meravellera*, *remirar*, *admirar*, *admiració*, *admirat*, *admirador*, *ad-miratiu*, *primmirat*, *mirabajà*, *mirabucs*, *miracongre*, *mira'm-i-no'm-tocs*, *miraminyó*, *miranines*, *miranius*, *mirasol*, *mirífic*.

Mirargia, *miràrgic*, V. *melan-*. *Mira-sol*, *miart*, *miratge*, V. *mirar*. *Mirbar*, V. *birbar*. *Mirent*, V. *me-rèixer*. *Mirera*, V. *mirar*. *Mireta*, V. *merita* (MAR) *Mirgolat*, V. *migrar*

MIRIADE, pres del ll. tardà *myrias*, -*ádis*, i aquest, ⁶⁰

del gr. *μυριάς* id., derivat de *μυρίοι* 'innombrables', 'deu mil'. □ 1.ª doc.: 1906, Costa i Llobera.

«--- Part dellà dels trets de la supèrbia humana, en l'espai sideral, ordenava les rutes sempre noves de *miriades* d'estrelles la Saviesa Infinita», Coromines (*A Recés dels T.*, O. C., 517b6).

CP. (de *μυρίοι*): *Miriàmetre* [1868, *SLitCosta*]. *Miriàpodes*. I altres compostos en *miria-*.

MIRICACIES, derivat savi del greco-llatí *myricae* 'espècie de bruga o bronsa'. □ 1.ª doc.: *DFA*.

Mirífic, V. *mirar*. *Miringitis*, V. *meninge*

MIRINYAC, del mateix origen que el cast. *miriña-que* id., d'etimologia incerta. □ 1.ª doc.: 1858: el mallorquí Jaume Antoni Prohens és autor d'una nota «Origen del *mirinyach*» de 1858 (*JMBover*, *BiEscrBal.* II, 165). Registrat per Lab. des de 1864. El cast. *miriñaque* des del *DAut.* (1734), però en el sentit de «alhajuela de no mucho valor que sirve para adorno u diversión»; en el sentit de 'espècie de faldilla', en cast., només des de mj. S. XIX. Veg. en el *DCEC/DECH* (IV, 86a, 86b) una exposició extensa i crítica de les conjectures etimològiques, que no han conduït a resultats certs.

DERIV.: *Mirinyacassa*.

Miristicàcies, V. *mirabolà*. *Mirle*, *mirleta*, V. *es-merla*. *Mirlis*, de creació expressiva; o bé del nom del savi *Merli*; d'un d'aquests dos orígens surt sens dubte *mirlitó* (*DFA.*); tanmateix cf. les notes 5 i 6, de *MIRLO* (*DECH*) *Mirmada*, *mirmament*, *mirme*, V. *minvar* (*MENYS*) *Mirmeco*-forma prefixada del grec *μύρμηξ*, -*γχοσ*, 'formiga' *Mirmidó*, del nom d'una raça de Tessàlia: basten les indicacions de l'*AlcM* *Miroia*, *miroll*, *mirota*, + *miroteig*, *mirotejar*, V. *mirar*

MIRRA, pres del ll. *myrrha*, i aquest del gr. *μύρρα* id. □ 1.ª doc.: Llull: «Con los tres Reys veeren Madona S^a Maria, que tenia en son bras --- Jesu Cr., --- devallaren de lurs cavalls e offeriren --- encens e aur e *mirra*, a significar que ell era Déu e home, e que murria per salvar l'umanal linatge», *Do. Pu.*, § 47.3 (Gili, p. 111).

S'ha relacionat amb *mirra* i el seu derivat *mirrat* 'perfumat amb mirra', d'on 'cadavèric', el grup format pel cast. DESMIRRIADO 'flac, migrat' [1734], el port. *mirrado* 'marcit, eixut', 'flac, migrat', *mirrar* 'amagrir, desgastar', *mirra* 'mesquí, avar', 'esmirrado = cast. *esmirriado*', que ja es documenten des del princ. del S. XVII, gall. *mirrado* 'flac, esquelètic', 'pelat', 'balb de fred' [S. XVIII]. Derivació molt probable, com a ús figurat de la idea de 'cadavèric', i més si tenim en compte que, en l'Arx. de Hita (princ. S. XIV) i en altres, es troba *mirria* en el sentit de 'mirra'. També s'ha usat *esmirriat* en català, i per més que els diccs. el descartin com a castellanisme, i no es trobi documentat fins cap a 1920 (*AlcM*), és ben segur que s'usava ja en el S. XIX, i el manlleu del castellà, no improbable,